

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/125/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5719202911
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5719202911.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: Ing. B. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. M. XXXX/X, XXX XX M., zastúpeného právnou zástupkyňou JUDr. Jankou Grolmusovou, advokátkou, so sídlom E. B. L. 2, XXX XX M., proti žalovanému: Poľnohospodárske družstvo „Valča“, družstvo, so sídlom 038 35 Valča 1, IČO: 36 440 116, zastúpenému zástupcom Advokátska kancelária BURIK s.r.o., so sídlom Námestie Svetozára Hurbana Vajanského 2, 036 01 Martin, IČO: 52 804 364, v konaní o zaplatenie 70.850,88 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/49/2019-230 zo dňa 23. januára 2020 v spojení s (opravným) uznesením č.k. 17Cb/49/2019-276 zo dňa 23.3.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/49/2019-230 zo dňa 23. januára 2020 v napadnutom výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 70.657,16 Eur spolu s 8% úrokom z omeškania ročne od 12.1.2019 do zaplatenia zo sumy 70.657,16 Eur v spojení so závislým výrokom III., podľa ktorého žalobca má voči žalovanému právo na 99,46%-nú náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, **z r u š u j e a v tejto časti v r a c i a v e c** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s (opravným) uznesením (ďalej len „rozsudok“) okresný súd výrokom I. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 70.657,16 Eur spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne od 12.1.2019 do zaplatenia zo sumy 70.657,16 Eur. Výrokom II. vo zvyšku sumy 193,72 Eur a úrokov z omeškania zo sumy 193,72 Eur vo výške 8 % ročne od 12.1.2019 do zaplatenia žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol výrokom III. tak, že žalobca má voči žalovanému právo na 99,46 % - nú náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na žalobu žalobcu, doručenú okresnému súdu dňa 11.7.2019, ktorou sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 58.052,07 Eur s príslušenstvom na tom skutkovom tvrdení, že bol členom žalovaného od 8.12.2006 do 12.12.2018, teda má ukončených dvanásť rokov členstva. Pri skončení členstva má vystupujúci člen nárok na vyrovnací podiel, ktorý sa určí pomerom splateného členského vkladu doterajšieho člena, násobeného počtom ukončených rokov jeho členstva k súhrnu splatených členských vkladov násobených ukončenými rokmi ich členstva. Pre určenie vyrovnacieho podielu je rozhodný stav čistého obchodného imania družstva podľa riadnej individuálnej účtovnej závierky za účtovné obdobie, ktoré predchádza účtovnému obdobiu, v ktorom členstvo zaniklo. Pri určení výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde, a ak to vyplýva zo stanov, aj v iných zabezpečovacích fondoch. Tak isto sa neprihliada na vklady členov s kratším ako ročným členstvom pred dňom, ku ktorému sa ročná účtovná závierka zastavuje. Žalovaný stanovil vyrovnací podiel žalobcu na sumu 52.113,07 Eur a po odpočítaní zrážkovej dane vyplatil žalobcovi sumu 48.929,96 Eur. Žalovaný podľa žalobcu nepostupoval správne, lebo skutočný

počet rokov členstva žalobcu stanovil na jedenásť rokov. Do ukončených rokov členstva všetkých členov žalovaný neoprávnene zarátal iný počet rokov členstva u MVDr. P. A. napriek tomu, že tento bol prijatý za člena rozhodnutím predstavenstva družstva zo dňa 9.2.2015, teda mal k 9.2.2018 tri roky ukončeného členstva. Žalovaný ďalej od čistého obchodného imania v sume 1.525.419,98 Eur v rozpore s ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka neoprávnene odpočítal sumu 475.092 Eur (ostatné kapitálové vklady) a takto neoprávnene znížil hodnotu čistého obchodného imania na sumu 1.050.327,96 Eur. Dňa 15.2.2019 žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne zaslal žalovanému pokus o zmierné vysporiadanie veci, na čo žalovaný odpovedal s tým, že spôsoby výpočtu vyrovnacieho podielu sú mu jasné a známe, navrhol osobné stretnutie, ktoré sa uskutočnilo dňa 5.4.2019, na ktorom bol prezentovaný výpočet vyrovnacieho podielu, ktorý žalobca považoval za nesprávny.

3. Okresný súd vo veci rozhodol platobným rozkazom dňa 21.8.2019, voči ktorému podal žalovaný odpor, v ktorom uviedol, že žalobca ako člen družstva vykonával na základe pracovnej zmluvy u žalovaného s dvojročnou prestávkou funkciu riaditeľa poľnohospodárskeho družstva, vedúceho živočíšnej výroby a vedúceho ekonomického úseku až do roku 2017. Následne žalobca požiadal družstvo, či by nemohol túto činnosť vykonávať ako živnostník. Družstvo mu vyšlo v ústrety a obe strany podpísali Zmluvu o poskytovaní služieb č. 1/2017 zo dňa 29.12.2016. Žalobca vykonával uvedené funkcie od založenia družstva v roku 2006 a zároveň bol členom predstavenstva družstva. Po vyplatení vyrovnacieho podielu vo výške 48.929,96 Eur, ktorý podiel bol vyplatený z podkladov, ktoré žalobca zanechal vo svojej kancelárii po 12.12.2018, žalobca požadoval ďalšiu sumu vo výške 58.052,07 Eur, ktorú odôvodňoval iným spôsobom výpočtu. Pre určenie výšky vyrovnacieho podielu je rozhodný stav čistého obchodného imania družstva podľa riadnej individuálnej účtovnej závierky za účtovné obdobie, ktoré predchádza účtovnému obdobiu, v ktorom členstvo zaniklo. Čisté obchodné imanie družstva je stanovené sumou 1.050.327,98 Eur a nie sumou 1.525.419,98 Eur. Žalovaný predpokladal, že rozdiel v sume 475.092 Eur tvorí nominálna hodnota vydaných družstevných podielnických listov, ktoré žalobca z neznámych dôvodov do výpočtu čistého obchodného imania započítal. Žalovaný poukázal na to, že s vydanými družstevnými podielnickými listami môžu disponovať iba ich držitelia, môžu s nimi obchodovať, predávať ich a podobne. Žalovaný nemá možnosť akýmkoľvek spôsobom ich nadobudnúť ani ovplyvniť ich hodnotu ani rozsah obchodovania, resp. prevodov. Tiež bol názoru, že žalobca bol členom družstva jedenásť rokov. Žalobca nesprávne deklaroval dĺžku členstva v družstve MVDr. A. iba tri roky. Žalobca MVDr. A. ako dedičovi nevyplatil vyrovnací podiel a súčasne po prijatí za údajného nového člena nepožadoval od neho splatenie členského vkladu. Ak by žalobca vyplatil MVDr. A. ako dedičovi vyrovnací podiel a požadoval od neho po prijatí za nového člena splatenie členského vkladu, až potom by nastala skutočnosť, ktorú žalobca deklaroval v žalobe, že MVDr. A. je členom družstva iba tri roky. MVDr. A. je v skutočnosti dedičom členských práv a povinností po svojom otcovi B. A..

4. V ďalšej časti odôvodnenia okresný súd v odseku 3. uviedol podstatný obsah reakcie žalobcu k odporu žalovaného v písomnom vyjadrení a v odseku 4. svojho rozhodnutia písomného vyjadrenia žalovaného.

5. Okresný súd poukázal na to, že v priebehu konania žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne učinil procesný návrh, a to zmenu žaloby v podobe jej rozšírenia s tým, že požadoval, aby súd zaviazal žalovaného na vyplatenie sumy vo výške 70.850,88 Eur spolu s 8%-ným úrokom z omeškania od 12.1.2019 do zaplatenia a tiež ho zaviazal nahradiť trovy konania.

6. K procesnému postupu okresný súd poukázal na to, že na pojednávaní dňa 29.11.2019 stanovil lehotu na uplatnenie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany do 30.12.2019 a súčasne poučil strany sporu, že na neskôr predložené súd nemusí prihliadať. Na nasledujúcom pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 23.1.2020, právny zástupca žalobcu uviedol, že priviedol na výsluch svedkov N. C. a P. A.. Okresný súd uznesením rozhodol o tom, že dokazovanie výsluchom týchto svedkov nevykoná, pretože prostriedky procesnej obrany neboli uplatnené včas.

7. Na základe vykonaným dokazovaním zisteného skutkového stavu, právne posúdeným za aplikácie ust. § 227 ods. 2 písm. b), § 227 ods. 4, § 228 veta prvá, druhá, § 231 ods. 2, § 232 ods. 1 veta prvá a druhá, § 232 ods. 3, § 233 ods. 1, 2, 3 Obchodného zákonníka v spojení so Stanovami Poľnohospodárskeho družstva Valča, so sídlom vo Valči, platnými od 23.3.2018 okresný súd dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby v časti o zaplatenie 70.657,16 Eur spolu s príslušenstvom a jej nedôvodnosti v časti 193,72 Eur spolu s príslušenstvom.

8. Okresný súd konštatoval, že predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie pôvodne sumy 58.052,07 Eur s príslušenstvom s tým, že v priebehu konania žalobca rozšíril žalobu a okresný súd zmenu žaloby pripustil s tým, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 70.850,88 Eur s príslušenstvom. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že bol členom PD Valča a domáhal sa následne, ako z družstva vystúpil, doplatenia vyrovnacieho podielu. Dĺžku členstva žalobcu v uvedenom družstve mal okresný súd preukázanú, a to vznik členstva - ku dňu 29.11.2006 predstavenstvo družstva, ako vyplývalo z jeho rozhodnutia, schválilo žalobcu za člena družstva a on následne uhradil členský vklad do nedeliteľného fondu dňa 8.12.2006, čo bol moment rozhodný pre vznik členstva. Uvedené bolo v súlade s § 227 ods. 4 Obchodného zákonníka, čo sa premietlo aj do Stanov družstva, konkrétne do druhej časti Článku 7 písm. b). Okresný súd konštatoval, že predpokladom vzniku členstva počas trvania družstva bolo podanie písomnej prihlášky za člena, čo mal preukázané prihláškou žalobcu za člena družstva a jej prijatie predstavenstvom družstva, avšak vznik členských práv bol podmienený splnením základnej vkladovej povinnosti podľa ust. § 223 ods. 4 Obchodného zákonníka. Okresný súd mal preukázané, že k vzniku členstva žalobcu došlo dňa 8.12.2006. Členstvo bolo ukončené dňa 12.12.2018, čo bolo preukázané listinou označenou ako Vystúpenie z členstva - oznámenie, ktorou žalobca oznámil žalovanému, že vystupuje z členstva v družstve doručením oznámenia, čo bol postup v súlade Článkom 12, druhá časť Stanov družstva. Z uvedeného okresný súd ustálil trvanie členstva žalobcu v družstve od 8.12.2006 do 12.12.2018. Podľa okresného súdu dĺžka členstva sa počíta nie na kalendárne, ale na bežné roky, to znamená, že žalobca bol členom družstva 12 rokov.

9. Okresný súd konštatoval, že po skončení členstva v družstve vznikol žalobcovi nárok na vyrovnací podiel podľa § 233 ods. 1 Obchodného zákonníka. Žalovaný stanovil tento podiel vo výške 52.113,07 Eur a po odpočítaní zrážkovej dane vyplatil žalobcovi dňa 14.1.2019 sumu 48.929,96 Eur.

10. Okresný súd poukázal na to, že výpočet výšky vyrovnacieho podielu bol medzi stranami sporný. Žalovaný namietal, že síce použitý vzorec na výpočet vyrovnacieho podielu je správny, avšak boli dosadené do neho nesprávne položky.

11. Podľa § 233 ods. 2 Obchodného zákonníka, vyrovnací podiel sa určí pomerom splateného členského vkladu doterajšieho člena násobeného počtom ukončených rokov jeho členstva k súhrnu splatených členských vkladov všetkých členov násobených ukončenými rokmi ich členstva.

12. Pokiaľ išlo o splatenie členského vkladu žalobcu, tento za rok predstavoval sumu 6.640,- Eur a za 12 rokov celkovo sumu 79.680,- Eur. Splatenie členského vkladu za rok vo výške 6.640,- Eur nebolo medzi stranami sporné, sporná bola len dĺžka členstva vzhľadom na počet rokov, keď žalovaný ustálil členstvo na kalendárne roky, a teda na 11 rokov členstva.

13. Podľa názoru okresného súdu sa počítajú roky bežné, teda splatený členský vklad za rok mal byť vynásobený počtom 12 rokov, a preto dospel k výslednej sume splateného členského vkladu násobeného počtom rokov ukončeného členstva u žalobcu na sumu 79.680 Eur. Keďže pri skončení členstva v družstve má vystupujúci člen nárok na vyrovnací podiel, ktorý sa určí pomerom splateného členského vkladu doterajšieho člena násobeného počtom ukončených rokov jeho členstva k súhrnu splatených členských vkladov násobených ukončenými rokmi ich členstva, tak potom položku 79.680 Eur bolo potrebné vydeliť súhrnom splatených členských vkladov násobených ukončenými rokmi ich členstva. Z listiny na č.l. 171 - 174 spisu vyplývalo, že súhrn členských vkladov všetkých členov násobených počtom rokov členstva predstavoval sumu 1.472.088 Eur. Podľa okresného súdu však táto suma nebola nesprávna, pretože pán P. A. bol žalovaným považovaný a aj v súčasnej dobe je žalovaným považovaný za člena, vzhľadom na dedičské Osvedčenie Okresného súdu Martin sp. zn. 18D/387/2014 v spojení s opravnou doložkou. Podľa okresného súdu však P. A. nezdedil členstvo, ale vyrovnací podiel po svojom otcovi B. A., preto od sumy 1.472.088 Eur bolo potrebné odpočítať sumu členského vkladu za 12 rokov u B. A. (riadok č. 22 uvedenej listiny), a to sumu 482.064 Eur z dôvodu, že P. A. členstvo v družstve nezdedil, zdedil vyrovnací podiel a nikdy nezaplatil základný členský vklad, až ktorého zaplatením v zmysle zákona aj stanov vzniká členstvo, a preto podľa názoru okresného súdu P. A. nikdy nebol a ani v súčasnej dobe nie je členom družstva.

14. Ak teda od sumy 1.472.088 Eur sa odráta suma 482.064 Eur, výsledkom bola suma 990.024 Eur. Následne, podelením výslednej sumy splateného členského vkladu žalobcu, vynásobeného počtom rokov ukončeného členstva, teda sumu 79.680 Eur, delene sumu 990.024 Eur, jej výsledkom bola

suma 0,0804829, čo je koeficient, ktorým následne má byť vynásobené čisté obchodné imanie, pričom čisté obchodné imanie je podľa ust. § 6 ods. 3 Obchodného zákonníka obchodný majetok po odpočítaní záväzkov vzniknutých podnikateľovi v súvislosti s podnikaním, avšak podľa ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka pre určenie vyrovnacieho podielu je rozhodný stav čistého obchodného imania družstva podľa riadnej individuálnej účtovnej závierky za účtovné obdobie, ktoré predchádza účtovnému obdobiu, v ktorom členstvo zaniklo. Pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde, ak to vyplýva zo Stanov, ale aj iných zabezpečovacích fondoch. Takisto sa neprihliada na vklady členov s kratším ako ročným členstvom pred dňom, ku ktorému sa ročná účtovná závierka zostavuje.

15. Okresný súd konštatoval, že pri určení čistého obchodného imania vychádzal z účtovnej závierky v roku 2017, keďže žalobcovi zaniklo členstvo v roku 2018. Čisté obchodné imanie potom predstavovalo sumu 1.525.420 Eur, ku ktorému okresný súd dospel z účtovnej závierky na č.l. 20 spisu, kde od vlastného obchodného imania v sume 2.658.587 Eur odpočítal zákonné rezervné fondy 1.133.167 Eur, čo bolo čisté obchodné imanie, od ktorého však podľa okresného súdu žalovaný neoprávnene odpočítal položku ostatné kapitálové fondy vo výške 475.092 Eur, pretože to bolo v rozpore s ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka, pretože v stanovách takáto možnosť odpočítania nebola uvedená. Keďže obchodné imanie stanovil na 1.525.420 Eur po vynásobení koeficientom 0,0804829, výsledkom bola suma 122.770,22 Eur, čo je výška vyrovnacieho podielu žalobcu. Okresný súd mal preukázané, že žalovaný vyplatil žalobcovi sumu 52.113,07 Eur, ktorú bolo potrebné od vyrovnacieho podielu odpočítať a výsledkom bola suma 70.657,15 Eur, čo bol doplatok na vyrovnacom podiele žalobcu.

16. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP. Žalobca uplatňoval žalobou sumu 70.850,88 Eur, čo je 100%, rozsudkom bola priznaná suma 70.657,16 Eur, čo predstavuje 99,73% úspech žalobcu a 0,27% úspech žalovaného. Potom čistý úspech žalobcu predstavuje sumu 99,46 % a v tejto výške má voči žalovanému právo na náhradu trov konania.

17. Proti tomuto rozsudku, a to proti výrokom I. a III. v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný prostredníctvom zástupcu z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f), g), h) CSP. Žalovaný namietal, že okresný súd rozhodol o príslušenstve žalovanej istiny, avšak uvedené v odôvodnení rozhodnutia neoprel o žiadne skutkové okolnosti a právne odôvodnenie úrokov z omeškania, čo zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia, a teda odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

18. Žalovaný uviedol, že okresný súd v odseku 30. vyslovil právny názor, podľa ktorého sa dĺžka členstva počíta nie na ukončené kalendárne, ale bežné roky, z čoho vyvodil, že žalobca bol členom družstva 12 rokov a nie 11 rokov, čo má vplyv na výpočet vyrovnacieho podielu. Právny názor žalovaného podľa ust. § 232 ods. 2 Obchodného spočíval v tom, že má ísť o roky kalendárne, v zmysle ktorého názoru predložil okresnému súdu aj prílohu obsahujúcu zoznam členov, kde v stĺpci „r.č.“ sú uvedené roky členstva vypočítané na kalendárne roky (nie na bežné roky) a v ďalších stĺpcoch je uvedený zaplatený členský vklad a súčin týchto dvoch položiek, z ktorej prílohy okresný súd pri rozhodnutí vychádzal. Okresný súd prijatým výkladom zákona zmenil roky členstva u žalobcu z 11 kalendárnych rokov na 12 bežných rokov, teda zmenil položku 12. tabuľky na č.l. 171 a vypočítal aj nový súčin vo výške 79.680 Eur (6.640 x 12), z ktorého pri rozhodnutí vychádzal. U ostatných osôb však tieto roky z kalendárnych na bežné pri výpočte nezmenil. Zmenená bola len položka v prospech žalobcu. U ostatných položiek sa v rámci 131 z nich takisto mali povýšiť roky členstva o jeden rok, čo okresný súd nezohľadnil, čo má dopad na výpočet koeficientu, ktorým má byť vynásobené čisté obchodné imanie. Navyiac, okresný súd síce povýšil členstvo žalobcu o 1 rok na 12 rokov, a teda mu povýšil aj súčin na 79.680 Eur, avšak vo výslednom súčine na konci tabuľky túto skutočnosť nezohľadnil a vychádzal z výsledného súčinu 1.472.088 Eur. Žalovaný preto predložil tabuľku totožnú s tabuľkou na č.l. 171 až č.l. 174 spisu, s vyznačenou zmenou rokov členstva z kalendárnych na bežné, ktorá je vyznačená symbolom „x“ v stĺpci „r.č.“, pričom výsledný súčin pri takejto zmene nie je 1.472.088 Eur, ale 1.487.160,80 Eur, čo má vplyv na výpočet vyrovnacieho podielu, keďže pri výpočte koeficientu okresný súd vyslovujúci názor, že MVDr. A. nie je členom družstva, mal odrátať sumu 482.064 Eur od sumy 1.487.160,80 Eur (nie od 1.472.088 Eur - zrejme správne malo byť uvedené 1.472.088 Eur), a dostal by 1.005.096,80 Eur (nie 990.024 Eur). Z toho vyplýva, že koeficient by bol vypočítaný vo výške 0,079276 (79.680 / 1.005.096,80) - nie vo výške 0,0804829 - a vyrovnací podiel by bol súčinom koeficientu a čistého obchodného imania, a to vo výške 120.929,20 Eur (0,079276 x 1.525.420 Eur) - nie vo výške 122.770,22 Eur (0,0804829 x 1.525.420). Tým bola založená vada v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP, pretože na základe vysloveného právneho názoru

(kalendárne/bežné roky), tento svoj názor okresný súd nezohľadnil pri výpočte vyrovnacieho podielu u všetkých členov družstva, ale iba u žalobcu, a tým nesprávne vyhodnotil roky členstva u ostatných členov v družstve, čo malo vplyv na výpočet vyrovnacieho podielu.

19. Žalovaný ďalej poukázal na to, že v konaní sa v dňoch 10.3.2020 - 11.03.2020 vyskytli novoty. Sporným v konaní sa stalo samotné členstvo MVDr. P. A. v družstve, teda či MVDr. A. zdedil vyrovnací podiel, alebo členské práva a povinnosti, na základe ktorých si následne uplatnil členstvo. Žalovaný uviedol, že dňa 10.03.2020 bola notárkou JUDr. T. C., na základe listu žalovaného zo dňa 09.03.2020 a žiadosti MVDr. A. zo dňa 09.03.2020, vydaná opravná doložka sp. zn. 18D 357/2014-115, Dnot 190/2014 k osvedčeniu o dedičstve sp. zn. 18D 357/2014-93, Dnot 190/2014 zo dňa 12.01.2015, podľa ktorej MVDr. A. zdedil:

- členské práva a povinnosti spojené s členstvom poručiteľa v Poľnohospodárskom družstve "Valča", družstvo 038 35 Valča 1, IČO: 36 440 116, vzťahujúce sa k členskému vkladu poručiteľa, ktorý predstavuje 1.212-násobok základného členského vkladu vo výške 33,20 Eur = vo výške 40.238,40 Eur. Formulácia, že MVDr. A. zdedil „vyrovnací podiel“, bola zrejmom nesprávnosťou v pôvodnom osvedčení o dedičstve, ktorá vznikla nesprávnym výkladom zákona. Žalovaný poukázal na ust. § 232 ods. 1, 3 Obchodného zákonníka, z ktorých je zrejmé, že pri smrti člena družstva nie je možné zdediť vyrovnací podiel. Zdediť je možné len členské práva a povinnosti a následne môže dedič o členstvo požiadať. Až keď sa dedič členom družstva nestane, vznikne mu právo na vyrovnací podiel, nie skôr (obdobne rozhodnutie NS ČR sp. zn. 22 Cdo 1523/2000 zo dňa 12.06.2001). Predmetom dedičského konania preto nemohol byť nárok na vyrovnací podiel, keďže ten v danom čase neexistoval a mohol by existovať iba za situácie, ak by poručiteľ vystúpil z družstva za jeho života a pred vyplatením vyrovnacieho podielu by zomrel, čím by nárok na vyrovnací podiel prešiel na dediča. Žalovaný poukázal na ust. § 366 písm. d) CSP s tým, že opravná doložka k osvedčeniu o dedičstve bola vydaná až dňa 10.03.2020, a preto ju bez svojej viny nemohol súdu predložiť skôr, a preto navrhol, aby bola vykonaná ako listinný dôkaz v odvolacom konaní. Čo sa týka osobitne možnosti opravy osvedčenia o dedičstve takouto formou, tak táto oprava je v zmysle § 43 ods. 2 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti možná, nakoľko sa jedná o zrejmu nesprávnosť, v ktorej súvislosti poukázal na obdobnú prax v ČR vyplývajúcu z rozhodnutí NS ČR sp. zn. 27Cdo 1151/2017.

20. Žalovaný členstvo MVDr. A. považoval za preukázané, nakoľko došlo k vydaniu opravnej doložky, čo konvalidovalo jeho prihlášku zo dňa 30.01.2015 a rozhodnutie predstavenstva o jeho prijatí zo dňa 09.02.2015 (č.l. 68 a nasl.). Napriek uvedenému MVDr. A. požiadal z opatrnosti o opätovné prijatie za člena družstva dňa 11.03.2020 a k žiadosti predložil osvedčenie o dedičstve vrátane všetkých opravných doložiek, a teda aj doložky zo dňa 10.03.2020, podľa ktorej nepochybne zdedil členské práva a povinnosti poručiteľa spojené s jeho členstvom v družstve. Predstavenstvo rovnakého dňa väčšinou hlasov prijalo uznesenie č. 6/2020 a súhlasilo s prijatím MVDr. A. za člena, rovnako z opatrnosti, aj napriek domnienke o platnosti pôvodnej prihlášky a pôvodného rozhodnutia predstavenstva na podklade osvedčenia o dedičstve, čo potvrdzuje Zápisnica z mimoriadneho predstavenstva zo dňa 11.03.2020, ako aj listina prítomných členov. Navyše, s MVDr. A. sa od pôvodného rozhodnutia predstavenstva vždy jednalo ako s členom družstva, žiadny vyrovnací podiel mu z toho dôvodu vyplatený nebol a nikto jeho členstvo až do vzniku tohto sporu nespochyboval.

21. Prihláška M.. A. zo dňa 11.03.2020 ako aj uznesenie predstavenstva č. 6/2020 sú taktiež novými dôkazmi, ktoré vznikli až 11.03.2020, z ktorého dôvodu ich žalovaný bez svojej viny súdu nemohol predložiť, a preto navrhol, aby boli vykonané ako listinné dôkazy v odvolacom konaní. Žalovaný ďalej s poukazom na § 460 Občianskeho zákonníka uviedol, že členstvo dediča v družstve je odvodené od členstva jeho právneho predchodcu - poručiteľa a ide o odvodený vznik členstva. Nakoľko dedič vstupuje do právneho postavenia poručiteľa ku dňu jeho smrti, stáva sa členom družstva takisto ku dňu smrti poručiteľa, a to bez ohľadu na to, či sa stáva členom družstva zo zákona, či vzniku členstva musí predchádzať jeho žiadosť o členstvo, ktorá musí byť prípadne spojená so súhlasom predstavenstva. Mal za nepochybné, že MVDr. A. je členom družstva a členom družstva sa stal ku dňu smrti poručiteľa, t.j. ku dňu 25.06.2014 s poukazom na § 232 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 460 Občianskeho zákonníka a Článku 7 písm. d) Stanov družstva zo dňa 03.01.2010, resp. 29.03.2019. Pri výpočte vyrovnacieho podielu člena družstva, ktorý zdedil členské práva a povinnosti od svojho právneho predchodcu, je potrebné do počtu ukončených rokov jeho členstva, ktoré sa zohľadňujú pri určení výšky vyrovnacieho podielu, zahrnúť aj dobu členstva jeho právneho predchodcu, teda poručiteľa, v ktorej súvislosti poukázal na uznesenie NS ČR sp. zn. 29Cdo 136/2011 zo dňa 28.03.2012. Nakoľko okresný súd vyslovil, že M..

A. sa členom družstva nikdy nestal, tento názor za tohto stavu neobstojí, a preto sú dané odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. g) v spojení s § 366 písm. d) CSP.

22. Žalovaný uviedol, že členstvo MVDr. A. v družstve výrazne ovplyvňuje výpočet vyrovnacieho podielu žalobcu, keďže okresný súd pri výpočte koeficientu nemal od sumy 1.472.088 Eur (resp. 1.487.160,80 Eur - ako malo byť správne) odpočítavať sumu členského vkladu za 12 rokov u M.. A. v sume 482.064 Eur. Správny výpočet by pri zarátaní členstva M.. A. mal byť nasledovný:

$79.680 \text{ (vklad žalobca} \times 12 \text{ rokov)} : 1.487.160,80 \text{ (súhrn člen. vkladov všetkých} \times \text{počet rokov)} = 0,053579 \text{ (koeficient)}$

$0,053579 \text{ (koeficient)} \times 1.525.420 \text{ (čisté obchodné imanie)} = 81.730,48 \text{ Eur (vyrovnač. podiel)}$.

Z uvedeného by nebola výsledná suma vyrovnacieho podielu 122.770,22 Eur ako ju vypočítal okresný súd, ale v sume 81.730,48 Eur, a teda doplatok by bol len vo výške 29.617,41 Eur (81.730,48 Eur - 52.114,07 Eur), t.j. o 41.039,75 Eur menej.

23. Žalovaný ďalej namietal, že okresný súd sa po právnej stránke nevysporiadal s charakterom Družstevných podielnických listov (ďalej len „DPL“) ako cenných papierov a ich účtovaním, a preto nesprávne posúdil, že sa na túto „účtovnú položku“ má prihliadať pri výpočte vyrovnacieho podielu a má byť zahrnutá do čistého obchodného imania. Uviedol, že na účte č. 413 4000 „ostatné kapitálové fondy - vydané DPL“ je u žalovaného účtovaná menovitá hodnota vydaných družstevných podielnických listov (riadok 86 účtovnej závierky - č.l. 111 spisu), ako už uviedol vo vyjadrení zo dňa 04.10.2019. Táto skutočnosť nebola rozporovaná, a preto je nesporná. Uvedené potvrdzuje aj vyjadrenie žalobcu na rube č.l. 96, ods. 3, v ktorom uvádza, že „Stanovy družstva.... neobsahovali ani ustanovenia o fonde podielnických listov, na ktoré by sa nemalo prihliadať“. Žalobca teda rozporoval len to, že sa na túto účtovnú položku v rámci čistého obchodného imania má prihliadať a bola neoprávnene odpočítaná. Družstevný podielnický list podľa zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch je cenný papier, s ktorým sú spojené práva jeho majiteľa, upravené zákonom č. 42/1992 Z.z. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách (§ 17d ods. 1, 3 tohto zákona). Podľa ust. § 17d ods. 3 zákona č. 42/1992 Z.z. podielnik má najmä právo pri likvidácii družstva a v konkurznom konaní a v konaní o vyrovnaní má podielnik postavenie veriteľa. Pokiaľ má v konkurznom konaní podielnik postavenie veriteľa voči družstvu, má tento cenný papier charakter budúceho záväzku, a teda v žiadnom prípade nemôže byť aktívom, ktoré sa pričíta k čistému obchodnému imaniu, ale naopak, má sa od neho odpočítavať. Okresný súd sa nezaoberal tým, čo je v riadku 86 účtovnej závierky pod pojmom „Ostatné kapitálové fondy (413)“ účtované a neposkytol k tomu svoje právne odôvodnenie, len konštatoval, že položka „Ostatné kapitálové fondy“ vo výške 475.092,- Eur bola neoprávnene odpočítaná z dôvodu rozporu s § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka. Podľa žalovaného menovitá hodnota DPL účtovaná v rámci samostatného analytického účtu v rámci účtu XXX., t.j. na účte č. XXX XXXX, nie je zabezpečovacím fondom v zmysle ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka. Zaúčtovanie menovitej hodnoty nie je zdrojom akýchkoľvek prostriedkov, ktoré by slúžili na „zabezpečenie“ alebo „rezervy“ družstva. V zmysle postupu od Ing. R. zo dňa 12.07.2019 (č.l. 175) je zrejme, že v rámci účtu 413 môžu byť účtované aj iné položky, napr. zabezpečovacie kapitálové fondy alebo aj vydané DPL, ktoré však nemajú v žiadnom prípade charakter „zabezpečovacieho fondu“. Skutočnosť, že na účte č. XXX sa môžu účtovať rôzne položky s rôznym charakterom, vyplýva aj z § 59 ods. 6 opatrenia MF SR č. 23054/2002-92 zo dňa 16.12.2002 (č.l. 228). Z uvedeného vyplýva, že § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka je na túto položku neaplikovateľný, a preto je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h), b) CSP.

24. Žalovaný dal do pozornosti právny názor, podľa ktorého má byť táto položka odpočítaná s poukazom na charakter tohto cenného papiera podľa ust. § 6 ods. 1, 3 Obchodného zákonníka. Uviedol, že účtovná menovitá hodnota vydaných DPL nie je obchodným majetkom slúžiacim alebo určeným na podnikanie, pretože sa reálne s touto účtovnou položkou nedá vôbec nakladať a od počiatku zaúčtovania až doteraz zostala jej výška nezmenená. Účtovná menovitá hodnota vydaných DPL tak nie je obchodným majetkom, a preto ju nemožno zaradiť do čistého obchodného imania. Pokiaľ by táto položka bola odpočítaná, tak čisté obchodné imanie nie je 1.525.420 Eur, ale suma 1.050.328 Eur a žaloba by za akceptácie ostatných argumentov, ktoré žalovaný uviedol, bola zamietnutá v celom rozsahu, pretože žalobcovi bol vyplatený vyrovnací podiel vo výške 48.929,96 Eur (pred odpočítaním dane vo výške 52.113,07 Eur). Pretože okresný súd neaplikoval uvedenú právnu úpravu, je daný odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

25. Zároveň žalovaný namietal, že okresný súd sa nevysporiadal s tým, že ak sa má od vypočítaného vyrovnacieho podielu odpočítať zrážková daň, teda z 52.113,07 Eur, bolo po odpočítaní zrážkovej dane pôvodne vyplatených žalobcovi 48.929,96 Eur, tak nemal zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 70.657,16 Eur, ale na zaplatenie sumy, z ktorej zrážková daň mala byť odpočítaná, pretože zaviazaním na celú sumu bude musieť byť táto vyplatená žalobcovi, pričom však časť tejto sumy by mala byť odvedená daňovému úradu, resp. Slovenskej republike, ktorá nie je žalobcom v tomto spore. Nakoľko sa okresný súd nevysporiadal s odpočítaním zrážkovej dane, je rozhodnutie nepreskúmateľné a nedostatočne zdôvodnené, čo zakladá odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

26. Žalovaný uviedol, že z dôvodu komplexnosti výpočtu vyrovnacieho podielu nechal na zváženie súdu, či vykoná znalecké dokazovanie, ktoré okresný súd nevykonal. Nakoľko je výrok o trovách konania závislý výrok, navrhol ho zmeniť, resp. zrušiť.

27. Žalovaný navrhol rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch I. a III. zmeniť tak, že žalobu zamietne s priznaním náhrady trov odvolacieho konania, alternatívne v týchto výrokoch rozsudok okresného súdu zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalovaný k svojmu odvolaniu na č.l. 245 - 248 spisu doložil tabuľku s vyznačením zmien, Žiadosť o vydanie opravnej doložky MVDr. A. zo dňa 09.03.2020, opravu podania žalovaného zo dňa 09.03.2020, Opravnú doložku k osvedčeniu o dedičstve č.k. 18D 357/2014, Dnot 190/2014 zo dňa 10.03.2020 (č.l. 248 rub - 250 spisu).

28. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne v podaní zo dňa 23.04.2020 (č.l. 282 - 287 spisu). Žalobca poukázal na to, že ako uviedol v žalobe, aj na pojednávaní podľa Článku 16 Stanov družstva je vyrovnací podiel splatný do 30 dní od zániku členstva. Členstvo žalobcu zaniklo dňa 12.12.2018, vyrovnací podiel bol splatný do 11.1.2019, teda dňom 12.1.2019 sa žalovaný dostal do omeškania. Z tohto dôvodu žalobca žiadal úroky z omeškania, čo okresný súd akceptoval a v rozhodnutí uviedol a pri vyhlásení rozsudku právne zdôvodnil.

29. Žalobca poukázal na to, že žalovaný počas celého konania neakceptoval právny názor okresného súdu, že pri dĺžke členstva sa vychádza z bežného, nie kalendárneho roka. S ohľadom na tento vyslovený názor, žalovaný predložil zoznam členov so stavom k 31.12.2017 v tabuľkovej prílohe, z ktorého následne okresný súd pri výpočte vyrovnacieho podielu žalobcu vychádzal. Tento dôkaz predložil samotný žalovaný až po tom, ako žalobca žiadal predložiť dôkazy potrebné pre určenie a výpočet správnej výšky vyrovnacieho podielu vzhľadom k tomu, že takýmto dôkazom nedisponoval. Nič nebránilo tomu, aby žalovaný v rámci lehoty na uplatnenie procesného útoku a obrany predkladal relevantné dôkazy tak, aby ich v ďalšom konaní sám nespochybňoval a nenamietal ich správnosť. Čo sa týka „novej tabuľky“, ktorú žalovaný predložil ako dôkaz v rámci odvolacieho konania, tak táto je podľa žalobcu zmätočná a jej jediným cieľom je poškodiť žalobcu pri výpočte vyrovnacieho podielu a z tohto dôvodu ju namietá v celom rozsahu. Zároveň poukázal na to, že v zozname (predloženom v odvolacom konaní) žalovaný uvádza aj členov, ktorí zomreli pred 12.12.2018, a teda v čase vystúpenia z členstva žalobcu už neboli členmi družstva. Napriek tomu, že sa jedná o členov, ktorým zaniklo členstvo smrťou predtým, ako žalobca vystúpil z družstva dňa 12.12.2018, žalovaný do výpočtu vyrovnacieho podielu žalobcu chce zahrnúť aj násobky rokov členstva a splatených vkladov týchto osôb. Ďalej žalovaný v tomto zozname uvádza aj členov M. I. B., E. M., pri ktorých nie je uvedený dátum splatenia členského vkladu a samotný žalovaný nemá doklad o splatení členského vkladu týchto členov. Žalobca mal za to, že ani u týchto osôb nemožno počet rokov a členské vklady zohľadniť v „súhrne splatených členských vkladov všetkých členov násobených ukončenými rokmi ich členstva“, tak ako to má na mysli ust. § 233 ods. 2 Obchodného zákonníka. Navyiac, žalovaný na predposlednom riadku tabuľky uvádza, že „zomreli pred 31.12.2017, uvedení v hlavnej knihe sú v sume 1.593,60 Eur“, ktorú sumu zahrnul do „súhrnu splatených členských vkladov všetkých členov násobených ukončenými rokmi ich členstva“, čo nemá oporu v zákone, pričom išlo o 24 členov, ktorí zomreli v priebehu rokov 2007 až 2017, s čím sa žalovaný doposiaľ nevysporiadal. Podľa žalobcu členské vklady „mŕtvych členov“ nie je možné zohľadniť v „súhrne splatených členských vkladov všetkých členov násobených ukončenými rokmi ich členstva“, v zmysle ust. § 233 ods. 2 Obchodného zákonníka. Predložený dôkaz - tabuľku s uvedenými členmi družstva, ktorí už nežili (t.j. neboli členmi družstva) k 12.12.2018 považoval za nepravdivú, skresľujúcu, s cieľom poškodiť žalobcu a tento nový dôkaz namietal v celom rozsahu.

30. Pokiaľ žalovaný v odvolaní uvádza, že v konaní sa vyskytli novoty, ktoré sa týkajú členstva M. P. A. v družstve a v rámci odvolacieho konania predložil listiny, tak žalobca považoval za potrebné

uviesť, že žalovaný uvádza nesprávne znenie opravnej doložky z 10.3.2020, ktoré znenie je doslovne: „členské práva a povinnosti spojené s členstvom poručiťľa v Poľnohospodárskom družstve „Valča“ vzťahujúce sa k členskému vkladu poručiťľa, ktorý predstavuje 1.212-násobok základného členského podielu vo výške 33,20 Eur ... vo výške 40.238,40 Eur.“ Teda notárka, ktorá ako súdna komisárka vydala osvedčenie o dedičstve po nebohom B. A. dňa 12.1.2015, následne Opravnú doložku z 1.4.2019, ďalej z 3.2.2020, a 10.3.2020, nerozlišuje medzi kategóriami „vyrovnačí podiel“, „členský vklad“ a „členský podiel“. Neustála zmena osvedčenia o dedičstve vnáša chaos a nestabilitu pri konkretizácii pojmu a určenia toho, čo vlastne M.. P. A. zdedil. Žalobca a ani žalovaný však neboli účastníkmi dedičského konania po nebohom B. A., preto sa ich osvedčenie o dedičstve týkalo v čase, kedy bolo predložené M.. P. A. žalovanému, spolu so žiadosťou o prijatie za člena družstva. V Osvedčení o dedičstve zo dňa 12.1.2015 bolo uvedené, že M.. A. zdedil vyrovnací podiel. Bol to samotný žalovaný, ktorý na písomnú žiadosť notára vystavil potvrdenie pre účely dedičského konania po nebohom B. A. s tým, že výška vyrovnacieho podielu činí 40.238,40 Eur a takto určený vyrovnací podiel bol prejednaný v dedičskom konaní sp. zn. 18D 357/2014 a nadobudol ho dedič M.. P. A.. Žalovaný na svojom zasadnutí predstavenstva dňa 2.2.2015 rozhodoval o prijatí za člena M.. A., ktorý nadobudol vyrovnací podiel po svojom nebohom otcovi. Nie je pravdou, že by žalovaný rozhodoval o nadobudnutí členských práv a povinností pre M.. A. po nebohom B. A., pretože táto skutočnosť mu nebola známa a nevyplývala ani z Osvedčenia o dedičstve. Predstavenstvo odhlasovalo uznesenie č. 2/2015 a rozhodlo o prijatí M.. P. A. za člena družstva. Aj svedkyňa p. Y. potvrdila, že M.. A. zdedil vyrovnací podiel po nebohom B. A. a nie členské práva a povinnosti. Samotný žalobca mal za nepochybné, že M.. A. bude členom družstva na základe jeho písomnej prihlášky a uznesenia predstavenstva, po splnení podmienok podľa stanov družstva. Žalovaný nemohol rozhodnúť o udelení súhlasu s nadobudnutím členských práv a povinností po nebohom B. A. pre M.. P. A., pretože v čase rozhodovania nemal informáciu o tom, že by M.. P. A. zdedil členské práva a povinnosti. Preklenúť, či odstrániť tento nedostatok vo vedomí členov štatutárneho orgánu, nemôžu ani tri opravné doložky notára, ba dokonca nahradiť vôľu pri rozhodovaní štatutárneho orgánu nemôže ani súd a súd ani nemôže nariadiť štatutárnemu orgánu, aby pre svoje rozhodnutie prijaté dňa 2.2.2015 použil listinu zo dňa 10.3.2020. Predstavenstvo na svojom zasadnutí rozhodovalo o prijatí za člena M.. A., ktorý zdedil vyrovnací podiel nadobudnutý po nebohom B. A.. Pretože M.. A. neuhradil v stanovenej lehote 15 dní základný členský vklad a ani na ďalší členský vklad nepoužil vyrovnací podiel vo výške 40.238,40 Eur, nespĺnil základnú podmienku vzniku členstva, a teda nebol členom družstva ani v čase do 23.1.2020. Predstavenstvo žalovaného rozhodlo o prijatí M.. A. za člena družstva až dňa 11.3.2020. Pokiaľ žalovaný na podporu svojho tvrdenia o nadobudnutí členských práv a povinností poukazuje na judikatúru NS ČR, tak táto situácia v tomto konkrétnom spore je úplne iná. Zvýraznil, že predstavenstvo družstva dňa 2.2.2015 nerozhodovalo o členstve M.. A. na základe zdedených členských práv a povinností po nebohom B. A., čo chápe aj samotný žalovaný, ktorý dňa 11.3.2020 rozhodol o prijatí za člena M.. P. A.. Žalobca považoval za zrejmé, že okolnosti rozhodovania štatutárneho orgánu žalovaného sú diametrálne odlišné v roku 2020 a v roku 2015, kedy jedným z členov predstavenstva bol aj samotný žalobca, a preto vedel konkrétne uviesť, o čom a na základe akých podkladov vtedy predstavenstvo rozhodovalo. S odstupom času nie je možné ani uviesť, ako by predstavenstvo družstva rozhodovalo v roku 2015 o členstve M.. A., pokiaľ by predstavenstvo družstva malo informáciu, že je dedičom členských práv a povinností. Vzhľadom k zaužívanému postupu, kedy žalovaný prijímal za členov družstva výlučne len osoby, ktoré splatili základný členský vklad a ďalší vklad pohľadávkou z titulu nadobudnutého vyrovnacieho podielu, považoval za vylúčené, aby žalovaný udelil súhlas k vzniku členstva nadobudnutím členských práv a povinností. Informáciu o nadobudnutí členských práv a povinností predstavenstvo žalovaného pri svojom rozhodovaní dňa 2.2.2015 nemalo, a preto o nej nemohlo ani relevantne rozhodnúť. K doložke, ktorá bola vyhotovená dňa 3.2.2020, sa žalobca nevie žiadnym spôsobom vyjadriť, keďže táto v rámci súdneho konania predložená nebola. Žalobca poukázal na ust. § 42 Notárskeho poriadku, pričom mal za to, že v opravných doložkách chýba súhlas účastníkov dedičského konania a ich podpisy, ktorá skutočnosť je zrejماً aj z dedičského spisu. Bol názoru, že v danej veci nešlo o zrejmu nesprávnosť, ale o zmenu znenia notárskej listiny, aby vyhovovala M.. A..

31. K tvrdeniu žalovaného, že členstvo M.. A. považuje za preukázané, nakoľko došlo k vydaniu opravnej doložky dňa 11.3.2020, čo konvalidovalo jeho prihlášku za člena družstva dňa 30.1.2015 a rozhodnutie predstavenstva zo dňa 9.2.2015, žalobca uviedol, že dňa 2.2.2015 rozhodovalo Predstavenstvo družstva o prijatí M.. P. A. s tým, že tento disponoval vyrovnacím podielom vo výške 40.238,40 Eur (a nie členskými právami a povinnosťami po nebohom B. A.). Rozhodnutie notárky vo forme opravnej doložky nemôže žiadnym spôsobom „konvalidovať“ rozhodnutie predstavenstva družstva, nemôže žiadnym

spôsobom nahradiť, či inak zmeniť vôľu predstavenstva. Poukazovanie na nové dôkazy, ktoré žalovaný nemohol predložiť v základnom konaní, žalobca považoval za právne irelevantné. Pokiaľ by súd pripustil predkladanie obdobných dôkazov, pripustil by možnosť rozhodovania o prijatí aj ďalších, prípadných členov podľa svojvoľe žalovaného družstva s úmyslom, aby vyrovnací podiel žalobcu bol čo najnižší. To, že od roku 2007 do 12.12.2018 má žalovaný nevysporiadaných 32 členov, ktorým zaniklo členstvo smrťou, nemôže byť podľa žalobcu v žiadnom prípade zohľadňované pri výpočte jeho vyrovnacieho podielu tak, že vklady a počet rokov členstva mŕtvych členov zahrnie žalovaný do celkových vkladov a počtu rokov členstva všetkých členov družstva. Táto logika je v rozpore so zákonom. Mal za to, že postup žalovaného je v rozpore s ust. § 233 ods. 2 Obchodného zákonníka, t.j. že okruh členov musí byť zrejmy ku dňu zániku členstva člena, ktorého vyrovnací podiel sa vypočítava, v danom prípade sa má jednať o členov, ktorých členstvo trvalo ku dňu 12.12.2018. Navyiac, nie je možné ani „rozširovať“ počet členov s odôvodnením, že v roku 2020 schváli žalovaný členstvo, ktoré malo vzniknúť v roku 2015.

32. Žalobca nespochybnil zákonné ustanovenie ohľadne nadobudnutia dedičstva smrťou poručiťľa, poukázal však na skutočnosť, že v zmysle Stanov družstva sa k vzniku členstva vyžaduje súhlas predstavenstva družstva. Bez súhlasu predstavenstva sa dedič nestane členom družstva. Takýto súhlas predstavenstvo družstva nikdy nikomu nevydalo v období od 16.12.2005 do 12.12.2018. Zvýraznil, že žalovaný mal dlhoročne zaužívaný postup, že prijímal za členov družstva výlučne len osoby, ktoré splatili základný členský vklad a ďalší vklad pohľadávkou z titulu nadobudnutého vyrovnacieho podielu. Zdôraznil, že predstavenstvo družstva dňa 2.2.2015 nerozhodovalo o vzniku členstva M. A. na základe zdedených členských práv a povinností a nestalo sa tak ani ku dňu 12.12.2018, kedy žalobca vystúpil z členstva a vznikol mu nárok na vyrovnací podiel.

33. Pokiaľ žalovaný v odvolaní uvádzal, že okresný súd sa nevysporiadal s charakterom družstevných podielnických listov a nesprávne posúdil, že na túto účtovnú položku sa má prihliadať pri výpočte vyrovnacieho podielu a má byť zahrnutá do čistého obchodného imania, tak žalobca poukázal na znenie ust. § 233 ods. 3 v spojení s ust. § 6 ods. 3 Obchodného zákonníka. Uviedol, že podľa účtovnej závierky za rok 2017 vykazoval žalovaný čisté obchodné imanie (vlastné imanie na r. 80 vo výške 2.658.587 Eur, na r. 88 zákonný rezervný fond a nedeliteľný fond vo výške 1.133.167 Eur, potom výsledná suma pre výpočet vyrovnacieho podielu je vo výške 1.525.420 Eur. Vzhľadom k tomu, že Stanovy družstva neobsahovali žiadne ustanovenia týkajúce sa zabezpečovacích fondov (okrem nedeliteľného fondu), nie je možné od čistého obchodného imania odpočítať akékoľvek ďalšie sumy, či fondy, v ktorej súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Obo 27/2010. Tvrdenie žalovaného, že družstevné podielnické listy sú záväzkom družstva voči tretím osobám, podľa žalobcu nemá oporu v zákone, pretože žalovaný nemá žiadnu zákonnú povinnosť vyplatiť nominálnu hodnotu DPL podielnikom, t.j. že nie je v pozícii dlžníka. Podielnik môže práva spojené s DPL predať, darovať, môžu byť predmetom dedičstva, môže ich ponúknuť družstvu na odkúpenie. Družstvo však nemá povinnosť DPL odkúpiť, ani zaplatiť podielnikovi hodnotu DPL, nie je teda v pozícii „dlžníka“ podielnika a nemá voči podielnikovi žiadny záväzok z titulu nevyplatenia DPL. Žalobca s odkazom na judikatúru, a to rozhodnutie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 4Co/125/2015, NS SR sp. zn. 5Obo 11/2008, sp. zn. 1Obo V/85/2008 mal za zrejmé, že družstevné podielnické listy nie sú a ani nemôžu byť záväzkom družstva, pretože družstvo nemá zákonnú povinnosť ich vyplatiť podielnikom, a preto nie je žiadny zákonný dôvod na ich odpočítanie z čistého obchodného imania družstva pri výpočte vyrovnacieho podielu. Pokiaľ žalovaný dôvodil ust. § 17d ods. 1 a 3 zákona č. 42/1992 Zb., aj z tohto ustanovenia je zrejmé, že podielnik má len „právo ponúknuť družstvu uzavretie zmluvy o spätnom prevode podielnickeho listu“, a závisí výlučne na družstve, či podielnický list odkúpi alebo nie. To znamená, že družstvo bez toho, aby odkúpilo DPL, nemá žiadnu zákonnú povinnosť vyplatiť podielnikovi hodnotu DPL, a preto nie je v pozícii jeho dlžníka. Teda, družstvo nemá počas svojej existencie žiadny záväzok voči podielnikom, preto nemôže ani účtovať o DPL ako o záväzkoch. Uviedol, že podielnik sa dostáva do postavenia veriteľa v zmysle odseku 3 len v prípade ustanovenom v § 254 Obchodného zákonníka. V roku 2018, kedy žalobcovi vznikol nárok na vyrovnací podiel a ani v súčasnosti, nie je žalovaný v likvidácii, ani v konkurze, t.j. žiadny z podielnikov nemôže uplatniť postavenie veriteľa a žalovaný nenadobúda postavenie dlžníka, ktorý by mal záväzky voči podielnikom z titulu DPL. Právny názor žalovaného o tom, že od čistého obchodného imania je potrebné odpočítať hodnotu DPL ako „budúceho záväzku“ pri možnej likvidácii družstva alebo v konkurznom konaní, nemá žiadnu oporu v platnej legislatíve a ustálenej judikatúre. Žalobca mal za to, že okresný súd správne stanovil hodnotu pre výpočet vyrovnacieho podielu ako sumu čistého obchodného imania po odpočítaní zákonného rezervného a nedeliteľného fondu, s ktorou hodnotou sa stotožnil.

34. K námietke, že okresný súd sa nevysporiadal s otázkou zrážkovej dane z vyrovnacieho podielu, ktorý má byť vyplatený žalobcovi, žalobca uviedol, že súd nemá povinnosť sa vysporiadať s daňovými povinnosťami účastníkov konania, v ktorej súvislosti poukázal na ust. § 43 zákona o dani z príjmov. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný bol počas konania buď pasívny alebo predkladal zmätočné doklady, nesúvisiace s vecou, nerešpektoval ani zásadu sudcovskej koncentrácie a v lehote na predloženie prostriedkov procesného útoku a obrany nenavrhol žiadne dôkazy. Taktiež počas celého konania nenavrhol vykonanie znaleckého dokazovania, ktorá pasivita žalovaného nemôže byť na škodu žalobcu a ani nahradená vykonaním ďalších dôkazov v rámci odvolacieho konania. Žalobca uviedol, že pokiaľ žalovaný chcel predložiť alebo navrhnúť súdu dôkazy a ich vykonanie, mal tak urobiť v prvoinštančnom konaní, a to aj vzhľadom na poučenie súdu, že na neskôr predložené dôkazy sa nebude prihliadať. Zvýraznil, že Stanovy družstva žalovaného neobsahovali žiadne ustanovenie týkajúce sa zabezpečovacích fondov (okrem nedeliteľného fondu), ktoré by mali byť odpočítané z čistého obchodného imania pri výpočte vyrovnacieho podielu. Z uvedených dôkazov a predložených rozhodnutí Najvyššieho súdu SR považoval odvolanie žalovaného za neopodstatnené.

35. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný prostredníctvom zástupcu v podaní zo dňa 18.05.2020 (č.l. 308 - 309 spisu). Vo vzťahu k úrokom z omeškania uviedol, že nie je dôležité odôvodnenie žalobcu, ale dôležité je odôvodnenie priznaného nároku súdom, ktoré v rozhodnutí absentuje. Ak okresný súd vychádzal z právneho názoru o počte ukončených „bežných“ rokov, tak mal tento právny názor aplikovať vo vzťahu ku všetkým členom družstva, nielen k žalobcovi, teda povýšiť roky členstva o 1 rok aj u ostatných členov družstva. Pokiaľ žalobca v rámci vyjadrenia poukazoval na 8 členov družstva, u ktorých malo členstvo zaniknúť smrťou predtým, ako sám vystúpil z družstva, a preto nemajú byť podiely týchto osôb započítané, tak túto skutočnosť namieta prvýkrát a doposiaľ bolo nesporné, že sa pri výpočte má vychádzať aj z uvedených 8 členov. Nakoľko žalobca odvolanie nepodal, nemožno na túto skutočnosť v odvolacom konaní prihliadať, navyše žiada rozsudok potvrdiť, a preto sú jeho tvrdenia bez právneho významu. Bez ohľadu na uvedené, ak žalobca nemieni započítavať vklady „mŕtvych členov“, je potom potrebné ich nároky vo výške vyrovnacích podielov, resp. právne nároky ich dedičov odpočítať od celkového majetku družstva, pretože majetok, z ktorého chce žalobca vyrovnací podiel, zahŕňa aj peniaze, resp. nároky zosnulých, ktoré sú v tom prípade záväzkami. Ak žalobca rozporoval splatenie vkladov u člena č. 38. M.. I. B. a u člena č. 145. E. M., tak uvedené osoby sú riadnymi členmi družstva, a to M.. I. B. vstúpil do družstva dňa 06.10.1995 a E. M. vstúpil do družstva dňa 05.02.1993. Navyiac, toto tvrdenie žalobca uvádza po prvýkrát až v odvolacom konaní. Žalovaný mal za to, že ním v odvolaní predložená tabuľka nie je novým dôkazom, ide o prepočet na základe právneho názoru vysloveného súdom prvej inštancie, ktorý pri aplikácii práva okresný súd opomenul vykonať. Čo sa týka členstva M.. A., v plnom rozsahu odkázal na svoje podané odvolanie, pričom za podstatné považoval to, že M.. A. zdedil členské práva a povinnosti, a pokiaľ tieto zodpovedajú aj určitej výške, tá je podstatná pre určenie hodnoty dedičstva, vyplatenia dedičov a určenia odmeny notára. Predostretá judikatúra NS ČR obsahuje všeobecný výklad relevantných zákonných ustanovení a bola uvedená podporne. K tvrdeniu žalobcu o potrebe súhlasu predstavenstva pri zdedení členských práv a povinností žalovaný uviedol, že súhlas predstavenstva vyplýva jednak z uznesenia predstavenstva č. 2/2015 uvedeného v zápisnici zo dňa 09.02.2015 v spojení s prihláškou zo dňa 30.01.2015 ako aj z opätovného prijatia za člena z opatrnosti zo dňa 11.03.2020, ktoré bolo priložené k odvolaniu. Argument žalobcu neobstoja, a to za situácie, keď prihláška zo dňa 30.01.2015 je žiadosťou o prijatie za člena „na základe Osvedčenia o dedičstve ... po otcovi B. A., zomrelom XX.X.XXXX“. Ak žalobca alebo okresný súd mienili vychádzať z toho, že M.. A. nie je členom družstva a zdedil vyrovnací podiel, tak právny nárok po jeho zomrelom otcovi nemal byť zahrnutý do celkového majetku družstva, ale mal byť od neho odpočítaný, pretože tento by tvoril záväzok družstva, avšak ako záväzok nikdy účtovaný nebol práve z dôvodu, že boli všetci presvedčení o zdedení členských práv a povinností. Súhlas účastníkov dedičského konania daný bol, pretože z dedičského spisu vyplýva splnomocnenie M.. A. konať za účastníkov dedičského konania.

36. Pokiaľ žalobca poukazoval na výpoveď svedkyne Feriancovej, tak žalovaný uviedol, že táto bola v tejto veci od začiatku zaujatá, má záujem na výsledku sporu, pretože sama v rovnakej veci podala návrh na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní proti žalovanému, ktorý je aktuálne postúpený na Okresný súd Martin, kde je vedené konanie pod sp. zn. 17Cb/32/2020. Rozsudok v tejto veci bol vyhlásený dňa 23.01.2020 a svedkyňa bezodkladne dňa 12.02.2020 podala žalobu žiadajúc rovnaký nárok s rovnakým odôvodnením, odkazujúc na rozhodnutie v tejto veci. Podľa žalovaného svedkyňa má preukázateľný záujem na výsledku sporu a jej výpoveď je preto nedôveryhodná.

37. Žalovaný uviedol, že pokiaľ žalobca nenašiel žiaden judikát, ktorý by od čistého obchodného imania odpočítaval fond DPL, tak v systéme kontinentálneho práva nie je judikát potrebný. Súd vykladajú písané právo, a preto v bodoch 6. a 7. svojho odvolania predostrel právny názor podporený platným zákonom, spočívajúci v tom, že menovitá hodnota DPL účtovaná v rámci samostatného analytického účtu v rámci účtu XXX nie je zabezpečovacím fondom ako ho má na mysli § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka, pretože nie je zdrojom akýchkoľvek prostriedkov, ktoré by slúžili na „zabezpečenie“ alebo „rezervy“ družstva. Z tohto dôvodu sa § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka na túto položku neaplikuje a - účtovná menovitá hodnota vydaných DPL nie je obchodným majetkom slúžiacim alebo určeným na podnikanie, pretože sa reálne s touto účtovnou položkou nedá vôbec nakladať a od počiatku zaúčtovania až doteraz zostala jej výška nezmenená. Z tohto dôvodu s poukazom na § 6 ods. 1 Obchodného zákonníka účtovná menovitá hodnota vydaných DPL nie je obchodným majetkom, a preto ju nemožno zaradiť do čistého obchodného imania podľa § 6 ods. 3 Obchodného zákonníka. Zároveň poukázal aj na argumentáciu uznávanej odborníčky Ing. Q. R.. Žalovaný uviedol, že je pravdou, že súd nie je povinný určovať povinnosť vyplácať zrážkovú daň správcovi dane, ktorý nie je stranou konania, ak však rozhoduje o vyplatení určitej výšky finančných prostriedkov, z ktorej sa následne vypočítavajú aj trovy konania, nemôže žalovaného zaviazat' aj vo výške, ktorá žalobcovi nepatrí, pretože by to bolo nespravodlivé. Žalovaný je povinný na vyplatenie zrážkovej dane a z tohto dôvodu nemôže byť v rozsudku žalovaný zaviazaný na vyplatenie tejto sumy žalobcovi. Navrhol podanému odvolaniu v celom rozsahu vyhovieť.

38. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne v podaní zo dňa 17.06.2020 (č.l. 329 - 331 spisu). Žalobca zotrval na tvrdení, že okresný súd pri vyhlásení rozsudku riadne odôvodnil priznaný nárok, ako aj úroky z omeškania. Poukázal na skutočnosť, že napriek prezentovanému názoru okresného súdu v prvoinštančnom konaní ohľadne „počtu ukončených rokov členstva“ žalovaný predložil ako dôkaz zoznam členov so stavom k 31.12.2017 v tabuľkovej prílohe, z ktorého okresný súd pri výpočte vyrovnacieho podielu žalobcu vychádzal. Mal za to, že nie je povinnosťou súdu vykonať dôkazy tak, že bude „prepočítavať“ roky ukončeného členstva len u vybraných členov podľa požiadaviek žalovaného bez príslušných podkladov. V tabuľke predloženej v rámci odvolacieho konania žalovaný uvádza aj roky členstva 8 mŕtvych členov z roku 2018, kde jasne vyznačil dátum úmrtia, čím porušil zákon a predkladá skreslené údaje. Naviac, žalovaný spochybňoval počet ukončených rokov členstva len u žalobcu, nie u ostatných členov. Pokiaľ by žalovaný predkladal v prvoinštančnom konaní jasné a pravdivé dôkazy, nemusel ich v ďalšom sám spochybňovať a namietat' ich správnosť. Podľa žalobcu nároky zosnulých (roky 2007 - 2017) sú aj premlčané a toho času nevymáhateľné, preto nie je dôvod, aby figurovali v účtovníctve žalovaného, mali byť dávno účtovne odpísané a žiadnym spôsobom neovplyvňovať výpočet vyrovnacieho podielu člena, ktorému zaniklo členstvo v roku 2018. Žalobca tabuľku predloženú žalovaným považuje za nový dôkaz, vypracovaný výlučne pre účely odvolacieho konania, nepravdivý, zmätočný. Podľa žalobcu žalovaný neustále opomína skutočnosť, že v čase, keď sa rozhodovalo o prijatí za člena družstva MVDr. P. A., predstavenstvo družstva rozhodovalo na základe Osvedčenia o dedičstve, podľa ktorého M.. A. zdedil „vyrovnaní podiel“. Nie je preto pravdou, že by žalovaný rozhodoval o nadobudnutí členských práv a povinností pre MVDr. A. po nebohom B. A., pretože táto skutočnosť mu nebola známa a nevyplývala ani z Osvedčenia o dedičstve. Namietal, že dňa 2.2.2015 rozhodlo predstavenstvo družstva o nadobudnutí členských práv a povinností po nebohom B. A. pre M.. P. A., pretože v čase rozhodovania predstavenstva toto nemalo žiadnu vedomosť o tom, že by M.. A. zdedil členské práva a povinnosti. Predstavenstvo žalovaného o prijatí M.. A. za člena družstva rozhodlo až 11.3.2020, a to na základe opravných doložiek, t.j. až dva roky po tom, ako žalobca ukončil členstvo v družstve a vznikol mu nárok na vyrovnací podiel. K 12.12.2018 M.. P. A. jednoznačne nebol členom družstva, čo potvrdzuje Zápisnica z Predstavenstva zo dňa 11.3.2020, ktorú ako nový dôkaz predložil žalovaný v rámci odvolania. Pre odstránenie akýchkoľvek pochybností žalobca zopakoval, že predstavenstvo družstva dňa 2.2.2015 nerozhodovalo o členstve MVDr. A. na základe zdedených členských práv a povinností po nebohom B. A., čo dokazuje aj Osvedčenie o dedičstve, v ktorom bolo uvedené: „- vyrovnací podiel por. v Poľnohospodárskom družstve „Valča“, družstvo 038 35 Valča 1, IČO: 36440116, s príslušenstvom, prevezme syn por. - P. A.“. Nie je bez povšimnutia aj zaužívaný postup žalovaného, keď žalovaný prijímal za členov družstva výlučne len osoby, ktoré splatili základný členský vklad. Takýto člen si mohol zakúpiť aj ďalší členský vklad po schválení predstavenstvom, napr. aj z vyplateného vyrovnacieho podielu. Predstavenstvo družstva v období od roku 2005 až do 12.12.2018 nikdy neudelilo súhlas žiadnemu dedičovi k vzniku členstva nadobudnutím členských práv a povinností, a to s ohľadom aj na obsah potvrdenia, ktoré vydávalo družstvo notárom. V zmysle zaužívaného postupu žalovaného je vylúčené, aby žalovaný udelil súhlas

k vzniku členstva nadobudnutím členských práv a povinností práve u M. A., čo vylúčili aj výpovede žalobcu a svedkyne Y.. Písomnú informáciu o nadobudnutí členských práv a povinností predstavenstvo žalovaného pri svojom rozhodovaní dňa 02.02.2015 nemalo, a preto o nej nemohlo ani relevantne rozhodnúť. Pokiaľ žalovaný napádal výpoveď svedkyne A. Y. v odvolacom konaní, tak toto mohol vykonať už na súde prvej inštancie, kde svedeckú výpoveď svedkyne nespochybnil a ani nepreukázal, že by bola nepravdivá, nepodal voči nej žiadne námietky. Aj keď žalovaný poukázal na to, že svedkyňa A. Y. podala samostatnú žalobu, je to len dôkaz toho, že žalovaný postupuje obdobným spôsobom voči svojim bývalým členom, keď nerešpektuje ustanovenia zákona o spôsobe výpočtu vyrovnacieho podielu. O skutočnosti prípadného súdneho sporu medzi svedkyňou a žalovaným nemal žalobca žiadnu vedomosť a táto skutočnosť nemôže ani žiadnym spôsobom spochybniť vierohodnosť tejto svedkyne. Svedkyňa vypovedala, že ona potvrdenie písala na základe pokynu predsedu žalovaného, čo bolo zrejme aj zo samotnej listiny nazvanej Dedičská odpoveď zo dňa 22.9.2014, ktoré je podpísané priamo predsedom predstavenstva A. O., ktorú skutočnosť žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil, a preto ju žalobca považuje za nespornú. K fondu družstevných podielnických listov žalobca poukázal na svoje stanovisko, z akého dôvodu nie sú DPL záväzkom žalovaného, a teda nemôžu byť odpočítané pri stanovení čistého obchodného imania, ktoré sa používa pre výpočet vyrovnacieho podielu. Podľa žalobcu družstevné podielnicke listy ako cenné papiere, sú imanentnou súčasťou obchodného imania družstva, ktoré o nich účtuje ako o kapitálových fondoch. Poukázal na to, že napr. aj s účtovnou položkou základné imanie sa nedá samostatne nakladať, napriek tomu niet pochýb, že je súčasťou obchodného imania. Ako sa určuje čisté obchodné imanie, žalobca podporil aj rozsudkom NS SR sp. zn. 1Obo 27/2010, v ktorom sa uvádza, že čisté obchodné imanie pre účely vyrovnacieho podielu sa vypočítava tak, že sa od celkových pasív odpočíta nedeliteľný fond, záväzky družstva, prechodné účty pasív a zabezpečovací fond. Žalovaný svojvoľne odpočítal pri výpočte čistého obchodného imania ostatné kapitálové fondy, čím skreslil a krátil výpočet vyrovnacieho podielu. Názor Ing. R., predložený v prvoinštančnom konaní bol namietnutý ako navzájom si protirečiaci a pre vec irelevantný. Čo sa týka stanovenia určitej výšky finančných prostriedkov, z ktorej sa následne vypočítavajú aj trovy konania, tak žalobca poukázal na to, že výška priznaného nároku nemôže byť podmienená výškou trov konania a takýto náhľad na súdne konanie nemá oporu v zákone. Zrážková daň je formou dane z príjmu, t.j. z príjmu, ktorý dostane žalobca od žalovaného, pričom v zmysle ust. § 43 zákona o dani z príjmov sa musí táto daň odvieť správcovi dane. Zákon špeciálne pre zrážkovú daň stanovil, že ten, kto daň odvádza, je ten, kto vypláca plnenie podliehajúce dani vyberanej zrážkou daňovníkovi po znížení o zrazenú daň. To znamená, že pokiaľ žalovaný nebude vyplácať plnenie žalobcovi, nebude povinný odvieť zrážkovú daň. Pokiaľ žalovaný plnenie vyplatí žalobcovi, je povinný odvieť zrážkovú daň a upovedomiť o tom správcu dane. Odvod zrážkovej dane je žalobcovi jasný a zrozumiteľný a mal za to, že je to jasné a zrozumiteľné aj žalovanému, ktorý s pochopením nemal problém pri vyplatení časti hodnoty vyrovnacieho podielu žalobcovi. Poukazovanie žalovaného na to, že rozsudok je exekučným titulom, je síce pravdivé, avšak žalovaný zámerne opomína, že uplatnený nárok vždy podlieha zdaneniu, bez ohľadu na to, či je to pri vyplatení vyrovnacieho podielu pred vyhlásením rozsudku alebo po právoplatnom skončení sporu alebo v rámci exekučného konania. Žalovaným požadované „zníženie nároku z titulu odpočítania dane“ nemá oporu v zákone. Navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

39. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 19.6.2020 bolo vyjadrenie žalobcu doručené žalovanému na vedomie (doručenka na č.l. 339 spisu).

40. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, na základe podaného odvolania žalovaného bez nariadenia pojednávania a rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch I. a III. zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP a podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

41. Primárne krajský súd v rámci svojho konania a rozhodovania poukazuje na to, že vychádzal z rozsahu a dôvodov odvolania žalovaného, obsiahnutých v podaní zo dňa 12.03.2020. Z dôvodov odvolania žalovaného boli vyhodnocované tie, ktoré podľa názoru krajského súdu mali podstatný význam pre jeho rozhodnutie a závery ním prijaté.

42. Základným odvolacím dôvodom žalovaného vo veci samej bola námietka nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný v podstate namietal, že okresný súd nepostupoval správne pri posudzovaní určenia vyrovnacieho podielu žalobcu pri zániku jeho členstva v družstve (žalovanom).

43. Vo všeobecnosti krajský súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

44. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom žalovaného za aplikácie ust. § 383 CSP krajský súd uvádza, že pri jeho hodnotení a posúdení bolo nevyhnutné vychádzať nielen zo skutkového vymedzenia žalobného nároku, ale aj z dokazovaním zisteného skutkového stavu. Krajský súd zvyrazňuje, že žalobca v podanej žalobe doručenej okresnému súdu dňa 11.7.2019 v spojení s pripustenou zmenou žaloby, uviedol sumár skutkových tvrdení podľa Čl. 7 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 132 ods. 1 CSP, z ktorých nepochybne vyplývalo, že bol členom žalovaného, ktorého členstvo zaniklo a voči žalovanému sa domáha doplatenia vyrovnacieho podielu.

45. Podľa ust. § 186 ods. 2 veta prvá CSP, súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti.

46. Krajský súd poukazuje na vyššie citované zákonné ustanovenie, vo vzťahu ku ktorému medzi stranami nebola vyvolaná spornosť ohľadom skutočností, že žalobcovi vzniklo členstvo dňa 8.12.2006, ktoré bolo ukončené dňa 12.12.2018, že došlo k vzniku nároku žalobcu na vyrovnací podiel (ust. § 233 ods. 1 Obchodného zákonníka), že žalovaný stanovil tento podiel vo výške 52.113,07 Eur a po odpočítaní zrážkovej dane dňa 14.1.2019 vyplatil žalobcovi sumu 48.929,96 Eur.

47. Sporným v konaní bola dôvodnosť výšky uplatneného nároku, keď žalovaný v rámci obrany v podanom odpore a v konaní pred súdom prvej inštancie síce potvrdil správnosť použitého vzorca na výpočet vyrovnacieho podielu, avšak namietal dosadenie nesprávnych položiek, na ktorom tvrdení zotrval i v odvolacom konaní. Žalovaný nesúhlasil s právnym názorom okresného súdu, že dĺžka členstva sa počíta na bežné roky, v dôsledku čoho zmenil položku 12. tabuľky na č.l. 171 spisu, čím došlo k povýšeniu súčiny, avšak vo výslednom súčine uvedenom na konci tabuľky na č.l. 174 spisu to zmenené nebolo a ani u ostatných členov uvedených v zozname, nesprávne posúdil samotné členstvo M.. A., nevyporiadal sa s účtovnou položkou „ostatné kapitálové fondy“, odpočítaním zrážkovej dane, čo malo podstatný vplyv na výpočet vyrovnacieho podielu žalobcu. K týmto tvrdeniam žalovaný doložil listiny - a to svoj tabuľkový výpočet, Opravnú doložku k osvedčeniu o dedičstve zo dňa 10.3.2020, ktorú bez vlastnej viny nemohol doložiť skôr (č.l. 245-250 spisu). Žalovaný ďalej namietal, že k okresným súdom priznanému úroku z omeškania 8% ročne zo sumy 70.657,16 Eur od 12.1.2019 do zaplatenia absentuje v rozhodnutí právne odôvodnenie, čo robí napadnutý rozsudok nepreskúmateľným.

48. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu žalovaného v tom, že okresný súd v odôvodnení rozhodnutia neuviedol skutkové a právne dôvody vo vzťahu k priznanému príslušenstvu žalovanej istiny, a to 8% úroku z omeškania ročne od 12.01.2019 do zaplatenia zo sumy 70.657,16 Eur, krajský súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom, jeho odôvodnením konštatuje, že tento odvolací dôvod bol namieste, pretože skutočne v odôvodnení napadnutého rozsudku odôvodnenie priznaného príslušenstva tak po skutkovej, ako i právnej stránke absentuje.

49. Vo vzťahu k žalovaným namietaným nesprávnym položkám, ktoré boli dosadené do použitého vzorca, a to týkajúce sa dĺžky členstva žalobcu, samotného členstva M.. A., účtovnej položky „ostatné kapitálové fondy“, odpočítanie zrážkovej dane, ktoré položky majú podstatný vplyv na výpočet vyrovnacieho podielu žalobcu, krajský súd považuje za potrebné odcitovať relevantnú právnu úpravu.

50. Podľa ust. § 233 ods. 1 Obchodného zákonníka pri zániku členstva za trvania družstva má doterajší člen nárok na vyrovnací podiel.

51. Podľa ust. § 233 ods. 2 Obchodného zákonníka vyrovnací podiel sa určí pomerom splateného členského vkladu doterajšieho člena násobeného počtom ukončených rokov jeho členstva k súhrnu splatených členských vkladov všetkých členov násobených ukončenými rokmi ich členstva.

52. Podľa ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka pre určenie vyrovnacieho podielu je rozhodný stav čistého obchodného imania družstva podľa riadnej individuálnej účtovnej závierky za účtovné obdobie, ktoré predchádza účtovnému obdobiu, v ktorom členstvo zaniklo. Pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde, a ak to vyplýva zo stanov, aj v iných zabezpečovacích fondoch. Takisto sa neprihliada na vklady členov s kratším ako ročným členstvom pred dňom, ku ktorému sa ročná účtovná závierka zostavuje.

53. Podľa ust. § 233 ods. 4 Obchodného zákonníka právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu je splatné uplynutím troch mesiacov od schválenia riadnej individuálnej účtovnej závierky za účtovné obdobie predchádzajúce účtovnému obdobiu, v ktorom zanikla účasť spoločníka v spoločnosti, alebo ak takáto riadna účtovná závierka schválená nebola, tak uplynutím troch mesiacov odo dňa, keď mala byť schválená. Nárok na podiel na zisku vzniká len za obdobie trvania členstva.

54. Podľa ust. § 233 ods. 5 Obchodného zákonníka ustanovenia odsekov 2 až 4 sa použijú, len pokiaľ stanovy neurčujú inak.

55. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení nepochybne vyplýva, že zánikom členstva vzniká bývalému členovi družstva nárok na vyrovnací podiel. Stanovy nesmú tento nárok vylúčiť. Vyrovnacím podielom sa rozumie majetkový nárok bývalého člena, ako aj nárok dediča, ktorý sa nestal členom družstva. Z vykonaného dokazovania nebolo spochybnené, a to ani odvolateľom v odvolacom konaní, že k vzniku členstva žalobcu došlo dňa 08.12.2006 a jeho členstvo bolo ukončené dňa 12.12.2018, čo preukázala listina, označená „Vystúpenie z členstva - oznámenie“. Odvolateľ nespochybnil to, že členstvo žalobcu u žalovaného trvalo v období od 08.12.2006 do 12.12.2018.

56. Vo vzťahu k určeniu vyrovnacieho podielu, jedným z kritérií je výška splateného členského vkladu a počet ukončených rokov členstva. Odvolací súd považuje za potrebné súhlasiť so záverom okresného súdu, že dĺžka členstva sa nepočíta na kalendárne, ale na bežné roky. Z uvedeného potom pre výpočet vyrovnacieho podielu podľa zákona je rozhodujúci počet ukončených rokov členstva, t.j. rokov bežných a nie kalendárnych tak, ako to tvrdil žalovaný. Okresný súd preto správne vyjadril, že splatený členský vklad za rok mal byť potom vynásobený počtom 12 rokov, teda doba 12 rokov bola rozhodujúcim počtom ukončených rokov členstva žalobcu u žalovaného.

57. Na druhej strane je však potrebné súhlasiť so žalovaným v tom, že pokiaľ okresný súd pristúpil k matematickému výpočtu vyrovnacieho podielu žalobcu vychádzajúc z údajov doloženej tabuľky na č.l. 171 - 174 spisu, jeho postup nebol celkom správny.

58. V prvom rade je potrebné zo strany odvolacieho súdu uviesť, že okresný súd síce správne vychádzal z 12 rokov členstva žalobcu, čo vynásobil výškou splateného členského vkladu v sume 6.640 Eur, t.j. $12 \times 6.640 = 79.680$ Eur, avšak tento výsledok nepremietol do sumy súhrnu členských vkladov podľa spodnej časti tabuľky na č.l. 174 spisu v sume 1.472.088 Eur. Teda, ak okresným súdom vypočítaný pomer splateného členského vkladu žalobcu násobený počtom ukončených rokov nevychádzal zo sumy uvedenej v kolónke „súčin“ riadku 12. tabuľky, t.j. zo sumy 73.040 Eur, ale zo sumy 79.680 Eur, tak toto navýšenie o 6.640 Eur sa malo odraziť v položke súhrn splatených členských vkladov všetkých členov v sume 1.472.088 Eur, k čomu nedošlo. Pokiaľ okresný súd pri výpočte koeficientu vychádzal ako zo základu z údajov súhrnu splatených členských vkladov všetkých členov v sume 1.472.088 Eur (po odpočítaní sumy členského vkladu B. A.), jeho postup nebol správny.

59. Námiетка žalovaného, že okresný súd podľa tabuľky na č.l. 171 spisu nezmenil roky členstva u iných členov, len u žalobcu, nebola zhodnotená ako dôvodná, pretože skutočnosť týkajúca sa dĺžky členstva iných, ďalších členov okrem žalobcu a M.. A., tvrdená a ani dokazovaná v konaní pred súdom prvej inštancie nebola. Je však potrebné súhlasiť, že koeficient, ktorý bol potom okresným súdom použitý pri výpočte vyrovnacieho podielu, nemohol byť správny.

60. Ďalšia námiетка žalovaného sa týkala okresným súdom nesprávne vyhodnoteného členstva M.. A. v družstve. Vo vzťahu k členstvu M.. A. okresný súd vyjadril záver, že M.. A. členstvo v družstve nezdedil, zdedil vyrovnací podiel, nezaplatil základný členský vklad, až ktorého zaplatením vzniká členstvo, a preto nikdy nebol a ani v súčasnosti nie je členom družstva.

61. Krajský súd vo všeobecnosti poukazuje na ust. § 232 Obchodného zákonníka, ktoré upravuje prechod členstva a s ním spojených práv a povinností v prípade smrti člena fyzickej osoby. Smrťou fyzickej osoby členstvo v družstve zaniká, t.j. zaniká členský vzťah k družstvu. V dôsledku univerzálnej sukcesie vstupuje dedič ex lege do všetkých práv a povinností zomrelého člena, vrátane práv a povinností vyplývajúcich zo stanov družstva, s výnimkou členstva v družstve, o ktoré môže dedič družstvo požiadať. Z tohto dôvodu je postavenie dediča vo vzťahu k družstvu rovnaké, ako postavenie jeho právneho predchodcu. Do členských práv a povinností poručiteľa vstupuje dedič na základe právnej skutočnosti, ktorou je smrť doterajšieho člena (§ 460 Občianskeho zákonníka) za predpokladu, že požiada družstvo o členstvo a predstavenstvo vysloví súhlas, ak sa vyžaduje. Teda podmienkou vzniku členstva dediča v družstve (na rozdiel od bytového družstva) je jeho žiadosť o členstvo. V prípade, ak dedič o členstvo v družstve požiada a predstavenstvo družstva s touto žiadosťou súhlasí, stáva sa dedič členom družstva namiesto svojho právneho predchodcu.

62. Z listín nachádzajúcich sa v spisovom materiáli na č.l. 66, 68 spisu vyplynulo a medzi stranami nebolo sporné to, že M.. P. A. je dedičom po nebohom B. A., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX. M.. P. A. uskutočnil Žiadosť o prijatie za člena PD „Valča“, družstvo, datovanú dňom 30.1.2015 (č.l. 66 spisu), v ktorej bolo uvedené, že ...„Ja dolupodpísaný M.. P. A., s uvedením dátumu narodenia, žiadam predstavenstvo družstva o prijatie za člena družstva na základe Osvedčenia o dedičstve 18D 357/2014-93 po mojom otcovi B. A., zomr. XX.X.XXXX.“ Žalovaný podľa Zápisnice zo zasadnutia predstavenstva Poľnohospodárskeho družstva „Valča“, so sídlom vo Valči, uskutočneného dňa 02.02.2015, v bode 5/ prerokoval ..., - M.. P. A., žiadosť o prijatie za člena PD „Valča“ ..“ a prijal Uznesenie č. 2/2015 v znení: „Splnením podmienok a Stanov družstva predstavenstva rozhodlo o prijatí M.. P. A. za člena družstva“.

63. Podľa Článku 7 Stanov Poľnohospodárskeho družstva Valča v znení k 30.1.2015 („ďalej len „Stanov“) členom družstva môžu byť fyzické aj právnické osoby. Fyzická osoba sa môže stať členom družstva po dosiahnutí 18 rokov veku. Po splnení týchto podmienok členstvo vzniká:

- a) pri založení družstva dňom vzniku družstva
- b) prijatím za člena na základe písomnej členskej prihlášky odsúhlasenej predstavenstvom družstva a zaplatením základného členského vkladu do 15 dní
- c) prevodom členstva
- d) dedením so súčasným súhlasom predstavenstva družstva.

64. Podľa Článku 14 Stanov členstvo fyzickej osoby zaniká aj smrťou. Dedič členských práv a povinností poručiteľa môže požiadať družstvo o členstvo. V prípade, že členská schôdza dedičovo členstvo odmietne, prípadne dedič neprejaví záujem o členstvo, vzniká mu nárok na vyrovnací podiel.

65. Vychádzajúc z relevantnej právnej úpravy, Stanov, prijatých rozhodnutí žalovaného a stavu, ktorý tu bol od roku 2015 rešpektovaný, krajský súd dospel k odlišnému právnomu záveru od okresného súdu. Predsa, ak M.. P. A. ako dedič po zomrelom otcovi (členovi družstva) žiadosťou zo dňa 30.1.2015 prejavil záujem o členstvo v družstve, členská schôdza jeho členstvo ako dediča neodmietla, predstavenstvo družstva podľa Uznesenia č. 2/2015 zo dňa 02.02.2015 rozhodlo o jeho prijatí za člena družstva, potom išlo o situáciu upravenú vo vyššie citovanom Článku 7 písm. b) Stanov žalovaného. Inak povedané, pokiaľ predstavenstvo družstva prijalo uznesenie č. 2/2015, ktorým rozhodlo o prijatí M.. P. A. za člena družstva na základe jeho žiadosti zo dňa 30.1.2015, obsahom ktorej bola žiadosť o prijatie za člena na základe Osvedčenia o dedičstve, potom boli splnené podmienky pre vznik členstva M.. P. A. v družstve žalovaného, v zmysle Článku 7 písm. b) v tom čase platných Stanov. Z uvedeného bolo potrebné uzavrieť to, že M.. P. A. prejavil svoju vôľu stať sa členom družstva, k čomu ho oprávňovalo prijaté uznesenie predstavenstva družstva, k tomuto členstvu v družstve sa hlásil a ako dedič tak vstúpil do práv a povinností poručiteľa. M.. P. A. zdedil práva a povinnosti od svojho právneho predchodcu, a preto do počtu jeho rokov členstva bolo potrebné zahrnúť nielen jeho dobu členstva, ale i dobu členstva jeho právneho predchodcu. Predsa dedič členských práv a povinností sa stáva členom družstva s účinkami ku dňu smrti poručiteľa (ex tunc) (NS ČR sp. zn. 29Cdo 2145/2010). V danom prípade išlo o odvodený (derivatívny) vznik členstva. Takémuto spôsobu vzniku členstva zodpovedá ten záver, podľa ktorého dedič získava vo vzťahu k družstvu rovnaké právne postavenie ako jeho právny predchodca (NS ČR sp. zn. 29Cdo 136/2011), práve v dôsledku toho, že M.. P. A. požiadal o členstvo v žalovanom družstve za splnenia podmienok stanovených v § 232 ods. 1 veta druhá Obchodného zákonníka, v spojení s úpravou Stanov, stal sa členom žalovaného družstva spätne ku smrti poručiteľa (KS Nitra sp. zn. 26Cob/8/2018). Doložená Opravná doložka k osvedčeniu o dedičstve, predložená žalovaným až v odvolacom konaní zo

dňa 10.03.2020 tak len dokladovala ten stav, ktorý už bol tvrdený, a podľa ktorého sa žalovaný a aj jeho člen M.. A. aj správajú. Krajský súd preto zaujal odlišný záver k členstvu M.. P. A. od okresného súdu. V tejto súvislosti však považuje krajský súd za potrebné dodať, že zhodnotenie okresného súdu o tom, že M.. P. A. nikdy nebol a ani v súčasnej dobe nie je členom družstva, nebolo namieste, pretože bol vyjadrený záver bez toho, aby osobe, ktorá je takýto záverom dotknutá, bola daná možnosť sa vyjadriť.

66. Z tohto vyššie uvedeného záveru bolo preto potrebné kontinuálne nazerať na členstvo M.. A. a jeho právneho predchodcu, a to aj vo vzťahu k posúdeniu údajov predloženej tabuľky na č.l. 171 a nasl. spisu, kde v riadku 122., v kolónke „dát. vstupu“ sú uvádzané dva dátumy vzniku členstva, a to 16.12.2005 a 27.11.1992, aj kolónky „zapl. Vklad“ a „súčin“, čo má vplyv na výpočet vyrovnacieho podielu žalobcu.

67. Ďalšia námietka žalovaného spočívala v tvrdení, že okresný súd sa nevysporiadal s charakterom družstevných podielnických listov, ktorých menovitá hodnota je účtovaná v rámci samostatného analytického účtu 413 a ktorá účtovná menovitá hodnota nie je obchodným majetkom, a preto ju nemožno zaradiť do čistého obchodného imania. K tejto odvolacej námietke krajský súd poukazuje na to, že základom pre výpočet vyrovnacieho podielu v zmysle ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka je čisté obchodné imanie. Pre účely Obchodného zákonníka § 6 definuje pojem obchodného majetku, obchodné imanie, vlastné imanie a čisté obchodné imanie. Podľa odseku 3 tohto ustanovenia je čistým obchodným imaním obchodný majetok po odpočítaní záväzkov vzniknutých podnikateľovi v súvislosti s podnikaním. Pre správny záver o výške vyrovnacieho podielu je potrebné skúmať správnosť údajov, ktoré sú podkladom pre jeho výpočet, a to i údajov týkajúcich sa fondov a rezerv, keď je zrejmé, že pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde, a ak to vyplýva zo stanov aj iných zabezpečovacích fondov. Ak družstvo disponuje majetkom v hodnote podielnických listov, tieto sú súčasťou majetku - základného imania družstva podľa ust. § 223 ods. 1 Obchodného zákonníka. Z ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka, ktoré je dispozitívnym ustanovením, vyplýva, že pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde. Podľa znenia Stanov platných a účinných v znení ku dňu zániku členstva žalobcu v družstve žalovaného okrem ich Článku 23, kde je upravený len nedeliteľný fond, nevyplýva žiadna iná úprava spôsobu určenia vyrovnacieho podielu. Pretože v Článku 16 Stanov nebol jasne stanovený základ tohto výpočtu, postup okresného súdu, ktorý vychádzal zo zákonnej úpravy, teda ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka, bol správny.

68. Nesúhlasí však odvolací súd s námietkou žalovaného, že sa okresný súd nevysporiadal s odpočítaním zrážkovej dane. Predsa najprv musí byť nárok priznaný, musí zodpovedať skutočnému stavu a až potom, z takéhoto nároku, ktorý je priznaný, môže byť odpočítaná zrážková daň, ktorú odvádza ten, ktorý vyrovnávací podiel aj vypláca. Nie je možné uplatnený nárok znížiť o zrážkovú daň v rámci rozhodovania súdu.

69. Pokiaľ žalovaný namietal, že v konaní pred súdom prvej inštancie ponechal na zváženie súdu, či vykoná znalecké dokazovanie, ktoré okresným súdom nebolo vykonané, je potrebné upriamiť pozornosť na to, že je to strana sporu, ktorá disponuje prostriedkami procesnej obrany, sama sa rozhoduje, aké prostriedky procesnej obrany zvolí, v ktorej súvislosti sa zvýrazňuje ust. § 209 CSP, umožňujúce strane sporu predložiť súkromný znalecký posudok. Žalovanému teda nič nebránilo v tom, aby takýto súkromný znalecký posudok predložil, prípadne sa jednoznačne vyjadril a jednoznačne navrhol, či už zo strany súdu požadovať odborné vyjadrenie od odborne spôsobilej osoby alebo jednoznačne navrhnúť znalecké dokazovanie, avšak za zvýraznenia ust. § 209 CSP.

70. Odvolací súd na základe vyššie uvedených zhodnotení rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku I. v spojení aj so závislým výrokom III. zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd v novom konaní bude vychádzať z východísk vyjadrených krajským súdom za stavu, ak v novom konaní nenastane podstatná zmena skutkového a právneho stavu oproti tej, z ktorej vychádzal krajský súd. Krajským súdom sa ďalej uvádza i to, že ak je potrebné posudzovať aj skutočnosti, na ktoré treba odborné znalosti, je potom žiaduce k týmto skutočnostiam takto i pristupovať. Zároveň je však nevyhnutné klásť dôraz na dôkaznú povinnosť tej sporovej strany, ktorá má svoj nárok uplatnený v súdnom konaní preukázať.

71. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

72. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.